

רצון האלוהים

מסר ראשון

תעלומת רצון אלוהים ביקום לאחד בסופו של דבר את כל הדברים בראשות המשיח דרך הכנסייה כגוף המשיח

קריאה בכתובים: אפסים א:5, 9-11; ג:11; ה:17; קולוסים א:9; התגלות ד:11; כא:2-1, 9-11

- I. עלינו להבין מהו רצון האדון – אפסים ה:17; קולוסים א:9.
- II. רצון אלוהים הוא מה שהוא רוצה ומה שהוא מתכוון להשיג – אפסים א:5, 9, 11
 - א. לאלוהים יש רצון נצחי, שהוא המקור לתכליתו הנצחית – פ:11; ג:11
 - ב. מכיוון שאלוהים הוא נצחי, ללא התחלה או סיום, רצונו הוא גם נצחי; הוא שוכן בלב מקורו של היקום – התגלות ד:11
 - ג. אלוהים ברא את כל הדברים לרצונו כדי שיוכל להגשים את תכליתו – אפסים ג:11
 - ד. רצונו של אלוהים מרוכז במשיח והוא שלמשיח יהיה המקום הראשון בכל הדברים; המשיח הוא הכול ברצונו הנצחי של אלוהים – קולוסים א:15-18; ג:4, 10-11.
 - ה. אלוהים רוצה להשיג את המשיח עם הכנסייה; רצון אלוהים הוא להשיג את הכנסייה כגוף המשיח – אפסים ה:32; א:9, 22-23; ב:21-22; ד:16.
 - ו. אלוהים במשיח כרוח פועל כעת בתוכנו בכדי להגשים את רצונו הנצחי להשיג את ירושלים החדשה – אשת השה מלאה בכבוד אלוהים לביטוי הנצחי בשמיים החדשים ובארץ החדשה – פיליפים ב:13; אפסים ג:14-21; התגלות כא:2-1, 9-11.
- III. על פי חפץ לבו, אלוהים ייעד אותנו מראש ל-בנות – אפסים א:5
 - א. לאלוהים יש רצון, חפץ לבו; חפץ לבו של אלוהים מגיע מרצונו ומגולם ברצונו, ולכן רצונו מגיע קודם – פ.5, 9, 11.
 - ב. חפץ לבו של אלוהים הוא מה שמשמח את אלוהים – זוהי תשוקת ליבו; לאלוהים החי, האוהב והתכליתי, בהחלט יש תשוקת לב – פ.5.
 - ג. אלוהים ייעד אותנו מראש להיות בניו לפי תענוגו, לפי תשוקת לבו – פ.5
 1. לפני יסוד העולם, בחר אלוהים בנו להיות קדושים; להיעשות קדושים – להתקדש על ידי אלוהים על ידי כך שהוא מחלק את עצמנו לתוכנו ואז ממזג את טבעו איתנו – זה התהליך, האמצעי – פ.4.
 2. להיות בניו של אלוהים זה היעד, זו המטרה, והיא נעשית על ידי הצטרפותנו לבן האלוהים, והתאמתנו לדמות בן בכורו של אלוהים כך שכל ישותנו תבונה על ידי אלוהים – פ.5; רומים ח:29; קולוסים א:15.
- IV. אנו "נועדנו מראש על פי תכליתו של זה המפעיל את כל הדברים על פי עצת רצונו" – אפסים א:11
 - א. רצון אלוהים הוא כוונתו, ועצתו של אלוהים היא התחשבותו בדרך להגשמת רצונו, כוונתו.
 - ב. על פי רצונו, נערכה מועצה על ידי השילוש לפני יסוד העולם לקביעת עצה, החלטה, שהיא רצונו המוגדר – פטרוס א', א:20; התגלות יג:8; אפסים א:11.
- V. רצונו של אלוהים הוסתר בתוכו כתעלומה, לכן אפסים א:9 מדבר על "תעלומת רצונו":
 - א. בנצח היה לאלוהים רצון, אך רצון זה הוסתר בו; מכאן, הייתה זו תעלומה – פ:9; ג:3-5, 9.
 - ב. בתענוג ליבו ובחוכמתו ובנבונותו, אלוהים הודיע לנו את התעלומה הנסתרת הזו באמצעות התגלותו במשיח, כלומר באמצעות התגשמותו של המשיח בבשר, צליבתו, תחייתו ועלייתו – א:9; יוחנן א:14; רומים א:3-4; ד:25; ח:3, 34.

VI. בסופו של דבר, רצונו של אלוהים ביקום הוא לאחד את כל הדברים בראשות המשיח דרך הכנסייה כגוף המשיח – אפסים א:10, 22-23; התגלות כא:2-1:

- א. כוונתו הנצחית של אלוהים היא, בכלכלת מלוא הזמנים, לאחד את כל הדברים בראשות המשיח, שמונה להיות הראש האוניברסלי – אפסים א:10, 22.
- ב. דרך דיספנסציות אלוהים בכל הדורות, כל הדברים יאוחדו בראשות המשיח בשמיים החדשים ובארץ החדשה; אלה יהיו המנהל והכלכלה הנצחיים של אלוהים – התגלות כא:2-1
- ג. מטרת השטן היא להשחית את בריאתו של אלוהים ולגרומם לבלבול – רומים ח:19-23:
 1. היקום כולו הוא תל חורבות הנגרם על ידי הזרקת השטן את עצמו כגורם המוות לבריאתו של אלוהים – עברים ב:14; רומים ח:20-21.
 2. אלוהים פועל לשחרור בריאתו משעבוד להביאו לחירות על ידי איחוד כל הדברים בראשות המשיח – אפסים א:22, 10.
 3. כולנו צריכים להיגאל מתל החורבות ולהתאחד תחת ראשות המשיח – קולוסים א:12-13.
 4. ישועתו של אלוהים נועדה להושיע אותנו לא רק ממצבנו הנפול, הקטאי, אלא גם מפני תל החורבות – פ:12-13; אפסים ב:1-8, 21-22.
- ד. אלוהים יכפיף את כל הדברים למשיח על ידי איחוד כל הדברים בראשות המשיח דרך הכנסייה כגוף המשיח – קורינתים א', טו:20-28:
 1. אלוהים מאחד את הנבחרים שלו להיות גוף המשיח עם המשיח כראש – אפסים א:4, 23-22
 - א. ראשותו של המשיח מועברת לכנסייה; משמעות הדבר היא שבמובן מסוים אנו יכולים לחלוק את ראשות המשיח על כל הדברים.
 - ב. הכנסייה אינה נמצאת תחת דבר מלבד המשיח עצמו; אנחנו מעל לכל דבר אחר מכיוון שאנחנו הגוף של מי שנמצא מעל כל הדברים.
 - ג. הצעד הראשון באיחוד כל הדברים בראשות המשיח הוא שאלוהים יביא את הנבחרים שלו, את בניו, מחוץ לחורבן היקומי ויעמיד אותם תחת ראשות המשיח – פ:22; ד:15; ה:23; קולוסים א:18; ב:10, 19.
2. כאשר הכנסייה מובילה את עצמה לאיחוד בראשות המשיח, לאלוהים יש דרך לאחד את כל שאר הדברים בראשות המשיח – אפסים א:22-23, 10:
 - א. הכנסייה היא כלי המשמש את אלוהים כדי לפתור את בעיותיו ולהגשים את תכליתו, שהיא להתבטא באמצעות האדם על ידי התמזגות עם האדם – ג:9-11.
 - ב. בסופו של דבר, הגוף עם המשיח כראש יהיה הראש היקומי על כל הדברים – א:22-23.
3. חיי הכנסייה הם חיים של איחוד בראשות – ד:15; קורינתים א', יא:3:
 - א. בחיי הכנסייה התקינים אנו מתאחדים בראשות המשיח.
 - ב. אם איננו יודעים מה זה להתאחד בראשות המשיח, איננו יכולים לדעת את הכנסייה.
 - ג. בחיי הכנסייה אנו לוקחים יוזמה להתאחד בראשות המשיח; לשם כך עלינו לגדול בחיים – אפסים ד:15.
 - ד. אנו מאחדים בראשות המשיח דרך החלוקה האלוהית – טימותיאוס א', א:4; ג:15; אפסים א:1; ג:2, 9, 16-17.
 - ה. אלוהים מחזיר את עצמו לנבחריו וגאוליו באמצעות מנהל שהוא חלוקה מתוקה, דיילות אינטימית, הסדר משק בית נוח – א:10; ג:2; טימותיאוס א', א:4; ג:15.
- ה. האיחוד בראשות המשיח בחיי הכנסייה הוא על ידי החיים והאור – יוחנן א:4; ה:12:
 1. דרך השיקום של אלוהים היא המשיח לעומת השטן, החיים לעומת המוות, אור לעומת חושך וסדר לעומת בלבול.
 2. החורבן נובע מגורם המוות; האיחוד בראשותו מגיע מגורם החיים – יחזקאל. לו:4-10.
 3. הדרך של אלוהים להשיב את האחדות לבריאתו היא להאציל את עצמו לתוכנו כחיים – רומים ה:6, 10-11, 19-21.

4. בכדי שניגאל מתל החורבות בצורה מעשית, עלינו לגדול בחיים; ככל שאנו גדלים יותר בחיים, אנו מאוחדים בראשותו יותר ונחלצים מהחורבן היקומי – אפסים ד:15; קולוסים ב:19.

5. כאשר אלוהים נכנס לתוכנו כחיים, אור החיים מאיר בתוכנו - יוחנן א: 4; אפסים ה:8-9:

א. חיים אלה בולעים את המוות, והאור הזה מפזר את החושך – יוחנן ה:12
ב. אם אנו נמצאים בחיים ותחת האור, אנו נגאלים מן הבלבול ומובלים לסדר, הרמוניה ואחדות.

ו. בשמיים החדשים ובארץ החדשה עם ירושלים החדשה כמרכז, כל הדברים יאוחדו בראשות המשיח; זו תהיה ההגשמה המלאה של אפסים א: 10 – התגלות כא: 2-3, 23-25; כב: א-1
2:

1. בירושלים החדשה הכל יהיה רווי בחיים ויהיה תחת אור – פ. 1; כא:23.
2. בהתגלות כא אנו רואים את הראש, את הגוף המקיף את הראש, ואת כל האומות ההולכות באור העיר; היקום כולו יאוחד בראשות האור שמוצג דרך העיר השקופה – פ. 18

הידיעה וההשתתפות ברצונו הגדול והנשגב של אלוהים לאחד את כל הדברים בראשות המשיח

קריאה בכתובים: אפס. א: 9-10; ד: 15-16; קול ב: 19; קור א', ה: 1ב

- I. "וְהַיְהוּדִיעַ לָנוּ אֵת תְּעֻמַּת רְצוֹנוֹ כְּפִי הַקְּצוֹ, שֶׁתִּכְנַן בּוֹ עֲצָמוֹ לְשֵׁם כִּלְכֵּל מְלֵאוֹת הַזְּמַנִּים לְאֶחָד אֶת הַכֹּל בְּרֵאשׁוֹת הַמְּשִׁיחַ, אֵת מֵה שְׁבַעֲשִׁמִּים וְאֵת מֵה שְׁבַעֲרִץ" - אפסים א: 9-10
- א. הכלכלה, או הדיספנסציה, שאלוהים, על פי תשוקתו, תכנן וכוון בעצמו היא לאחד את כל הדברים בראשות המשיח במלאות הזמנים.
- ב. זה נעשה באמצעות חלוקת אספקת החיים השופעת של האלוהים החד תלתי כגורם החיים לתוך כל חברי הכנסייה, כך שהם יכולים לקום ממצב המוות ולהתחבר לגוף.
- ג. *הזמנים* מתייחס לעידנים, ומלאות הזמנים תגיע כאשר השמיים החדשים והארץ החדשה יופיעו לאחר שכל הדיספנסציות של אלוהים יושלמו בכל העידנים:
 1. דיספנסציה היא מעשה או מופע של חלוקה, והיא מתייחסת לחלוקה של אלוהים את עצמו לתוך אנשיו הנבחרים; אנו זקוקים ליסוד אלוהים עם חייו וטבעו שיוחדר לתוך ישותנו.
 2. בסך הכל ישנם ארבעה עידנים: עידן החטא (אדם), עידן החוק (משה), עידן החסד (המשיח), ועידן המלכות (האלף).
 3. אלוהים חילק את עצמו להבל, אנוש, חנוך, נח, אברהם, יצחק, ויעקב עם יוסף; הייתה לו דיספנסציה גדולה עוד יותר למשה וכמובן לאדון ישוע.
 4. חלוקה זו נמשכת באגרות הברית החדשה; הדיספנסציה של אלוהים גדולה אף יותר ממה שהייתה בזמן של השליח פאולוס; כיום יש חלוקה עמוקה יותר, גבוהה יותר ורחבה יותר של חסד אלוהים - ראה אפסים. ג: 2; פטרוס א', ד: 10.
 5. דיספנסציה זו תימשך לאורך האלף עד למלאות הזמנים; הדיספנסציה הסופית, השלמה, תהיה חלוקתו של האלוהים החד תלתי לכל העיר ירושלים החדשה - התגלות כב: 1-2.
 6. אנו נהנים ממיניאטורה של הדיספנסציה המושלמת הזו בחיי הכנסייה כיום; כשאנחנו נהנים מהרוח כמים החיים ואוכלים את המשיח כעץ החיים בחיי הכנסייה, אנו ממתינים לדיספנסציה השלמה, בה אנו רוויים במלואו באלוהים החד תלתי - קורינתים א', י: 3-4; יב: 13; התגלות ב: 7; כב: 2, 14; יוחנן ו: 57.
 7. היכן שהחיים נמצאים, יש גם אור (א: 4; ח: 12); מכיוון שירושלים החדשה רוויה באור, אין לה צורך באור השמש; תהילת האלוהים החד תלתי תהיה אורנו המאיר והשולט (התגלות כא: 23).
 8. בירושלים החדשה לא יהיו לילה, לא מוות, ולא יהיה חושך; במקום זאת יהיו חיים ואור, שיגרמו לכל הדברים להתרומם ולהיות בסדר טוב ובכך להיות מאוחדים לגמרי בראשות המשיח (פ. 24; אפסים א: 10).
 9. כשנעמוד מאוחדים לגמרי בראשות המשיח בירושלים החדשה, אלו יהיו הממשל והכלכלה הנצחיים של אלוהים.
- ד. האיחוד של כל הדברים באפסים א: 10 הוא הנושא של כל הדברים המכוסים בפסוקים 3 עד 9 - אלוהים בחר בנו, ייעד אותנו, גאל אותנו, סלח לנו וחנון אותנו למטרה של איחוד כל הדברים בראשות המשיח.
- ה. הפסוקים 22 ו- 23 מגלים עוד כי איחוד זה בראשות המשיח הוא "לכנסיה" כך שגוף המשיח יכול להשתתף בכל ששייך למשיח כראש, לאחר שהוצל מתל החורבות היקומי במוות ובחושך, אשר נגרם על ידי מרד המלאכים ומרד האדם; להינצל מהחורבן משמע להיות מאוחדים (בראשות המשיח).
- ו. כאשר הכל מאוחד בראשות המשיח, יהיו שלום והרמוניה מוחלטים (ישעיה ב: 4; יא: 6; נה: 12; תהלים צו: 12-13), והצלה מלאה מחורבן; זה יתחיל מהשבת כל הדברים (מעשי ג: 21).
- ז. התמונה ביחזקאל לז - בה מופיעות העצמות המתות, היבשות והמפוזרות - מראה כי הדרך הייחודית להשיג את הגוף, הכנסייה ובית האלוהים באחדות האמיתית היא דרך החיים:

1. כאשר הנשימה נכנסה אל המתים, היא הפכה להם לחיים, והם חיו וקמו באחדות להיות צבא אדיר.
 2. העצמות המתות הוחיו והפכו לאחד כתוצאה של חלוקת החיים וגדילה בחיים – פ. 14-1.
 3. הדרך של אלוהים לאחד אתנו (בראשות המשיח) היא להחזיר את עצמו לתוכנו כגורם החיים כדי שנוכל לקום ולהיות מחוברים זה לזה בגוף.
- II. על מנת להיות מאוחדים בראשות המשיח, עלינו לגדול לתוך המשיח, הראש, בכל הדברים - בכל הדברים פירושו בכל דבר גדול או קטן בחיי היומיום שלנו ובעבודתנו – אפסים ד:15; זכריה ד:10
- א. ההתפתחות האורגנית של הגוף היא גדילת הגוף, שהיא גדילתו של אלוהים, גידולו של אלוהים כחיים, בכל האיברים – אפסים ב:12-21; ד:16; קולוסים ב:19.
 - ב. האיברים הגדלים הם איברים בונים; לגדול בחיים זה להשיג יותר מאלוהים בתוכנו; הבעיה שלנו היא שיש לנו מחסור באלוהים – אפסים ד:16; איוב א:5-1; מב:6-1.
 - ג. על מנת לגדול לתוך הראש, עלינו לאחוז באמת ביסוד ובתחום האהבה האלוהית; אמת באפסים ד:15 פירושה דברים אמיתיים- רומים ג:4:
 1. עלינו לאחוז בכלכלה הנצחית של אלוהים – טימותיאוס א', א:4-3:
 - א. זו כלכלת התעלומה החבויה באלוהים – אפסים ג:9.
 - ב. כלכלה זו היא להשיג את הכנסיה כגוף האורגני של המשיח על מנת להשתלם בירושלים החדשה לצורך ביטוי של המשיח כחכמתו הרב-גוונית של אלוהים – פ. 11-10; א:22-23; קורינתים א', א:30.
 2. עלינו לאחוז במשיח הכל כולל - יוחנן יד:6; אפסים א:23:
 - א. מידתו לא ניתנת להערכה – ג:18.
 - ב. העושר שלו הוא ללא חקר – פ.8.
 - ג. אהבתו עולה על כל ידע – פ.19.
 3. עלינו לאחוז בכנסייה כגוף המשיח – טימותיאוס א', ג:15:
 - א. גוף המשיח הוא המשיח המאוגד - מעשים ט:4; קורינתים א', יב:12.
 - ב. גוף המשיח הוא המלאות, הביטוי, של המשיח ושל אלוהים – אפסים א:23; ג:19.
 - ד. אנו גדלים לתוך הראש דרך ההכרה בסמכות ראשות המשיח – קולוסים ב:19; ר' ישעיהו ט:14; פטרוס א' ה:3; מתי כ:25-27; כג:10-11:
 1. המשיח הוא ראש כולם – קורינתים א', יא:3.
 2. המשיח הוא ראש הכנסייה – אפסים ה:23.
 3. המשיח הוא ראש כל הדברים – א:22, 10.
 - ה. המאמינים משתתפים באיחוד בראשות המשיח בכך שהם מוכנים להתאחד בראשות המשיח בחיי הכנסייה, כלומר על ידי גדילה בחיים ועל ידי חיים תחת אורו של המשיח - יוחנן א:4; ח:12; אפסים ד:15-16; ה:8-9; התגלות כא:23-25.
 - ו. אנו גדלים לתוך הראש בכך שאנו מאפשרים למשיח להתגבר ולגדול בכל החלקים הפנימיים של יישותנו:
 1. כדי לגדול בחיים, עלינו לשים לב לרוחנו (רומים ח:6); עלינו לדעת, עלינו להשתמש, ועלינו לאמן את רוחנו הממוזגת (טימותיאוס א', ד:6-8):
 - א. אפסים א:17 מראה שאנחנו צריכים להתפלל לרוח של חוכמה והתגלות כדי לדעת במלואם את המשיח ואת כלכלתו של אלוהים.
 - ב. אפסים ב:22 אומר שכל המאמינים נבנים יחד למקום משכנו של אלוהים ברוח.
 - ג. באפסיים ג:5 נאמר שהתעלומה של המשיח התגלתה בפני שליחיו ונביאיו הקדושים ברוח.
 - ד. האפסיים ג:16 מראה שאנחנו צריכים להתפלל כדי להתחזק לתוך האדם הפנימי, שהוא רוחנו שנולדה מחדש עם חיי אלוהים כחייה.
 - ה. אפסים ד:23 אומר לנו להתחדש ברוח שכלנו.
 - ו. אפסים ה:18 אומר לנו להתמלא ברוח.
 - ז. אפסים ו:18 אומר לנו להתפלל בכל עת ברוח.
 2. על מנת לגדול בחיים, עלינו לאכול מחלב ומזון הדבר הקדוש, כהתגלמותו של המשיח, דברו החי של אלוהים – פטרוס א', ב:2; עברים ה:13-14.

- III. כשנגדל לתוך הראש בחיים, תפקידנו ייצא מהראש לבניית הגוף – אפסים ד:16; קולוסים ב:19:
- א. כשנאפשר למשיח להיות ראש כל הדברים וכשנגדל לתוכו בכל הדברים, יסופק לנו עושר חייו, נקבל ממנו משהו להעביר לאברים אחרים של הגוף – קורינתים א', יד:4; יוחנן ז:37-39.
1. לבנות את גוף המשיח משמע להגיש את המשיח כרוח המחיה לתוך הקדושים למען גדילתם לתוך המשיח – קורינתים ב', ג:6, 8
2. עלינו לעזור לקדשים ללמוד ליהנות מהאדון ולהיזון על ידי האדון, כדי שיוכלו לגדול – פיליפים א:25; קורינתים ב', א:24
- ב. תחת ראשותו של המשיח כל הגוף גורם לצמיחת גוף המשיח -אפסים ד:15-16
1. גדילה זו היא דרך כל חיבור באספקה העשירה - כל המתנות הספציפיות בגוף המשיח - פ. 11-12
2. גדילה זו היא דרך הפעולה במידה של כל חלק אחד - כל איבר בגוף המשיח – פ.7-8.
- ג. בניית גוף המשיח תחת ראשותו היא באהבה ועל ידי אהבה:
1. אהבה היא הדרך המצוינת ביותר להיות כל דבר ולעשות הכל למען בניית גוף המשיח; שום דבר פרט לאהבה לא יכול לשמור אותנו במערכת יחסים נאותה עם האדון – קורינתים א', יב:31 – יג:13.
2. מטרת ספר אפסים היא להביא אותנו לתוך אהבה כמהות הפנימית של אלוהים (יוחנן א', ד:8, 16) כדי שנוכל ליהנות מאלוהים כאהבה וליהנות מנוכחותו במתיקות האהבה האלוהית ובכך לאהוב אחרים כפי שעשה המשיח (אפסים ה:25; ו:24; א:4; ג:17; ד:2, 15-16; ה:2).
3. "דַעַת מְבִיאָה לִיְדֵי גֵאֲוָה, אֶף הָאֵהָבָה בּוֹנֶה" (קורינתים א', ח:1ב); זה מתייחס לבניית גוף המשיח המאוגד תחת ראשותו של המשיח.
- ד. לגדול בחיים זה לגדול לתוך הראש, המשיח, אבל לפעול בגוף המשיח זה לפעול ממנו; ראשית, אנו גדלים לתוך הראש ואז יש לנו משהו היוצא מהראש לבניית הגוף; זוהי השתתפות ברצונו הגדול והנעלה של אלוהים לאחד את כל הדברים בראשות המשיח – ד:15-16.

מסר שלישי

לחיות חיים על פי לבו ורצונו של אלוהים

קריאה בכתובים: מעשי יג: 22, 36; אפסים א: 11-9; עברים י: 10-5; רומים. יב: 21-1

I. התנ"ך מכיל דיוקן של דוד - אדם על פי ליבו של אלוהים, שעשה את רצונו של אלוהים ושירת את דורו שלו על פי עצת אלוהים (מעשי יג: 22, 36). היה זה בלבו של דוד לבנות בית לשמו של יהוה, אלוהי ישראל; היום אלוהים מברך אותנו בכל דרך עבור הגשמת כלכלתו לבניית גוף המשיח (שמואל א יג: 14 א; מלכים א' ח: 17; דברי א כב: 7; כח: 2; מתי טז: 18; אפסים ב: 20-22; ד: 16).

II. רצונו הגדול של אלוהים בכלכלת הברית החדשה שלו, חפץ ליבו של אלוהים, עצת רצונו, ותכליתו הם להשיג גוף להגדלתו וביטויו של המשיח, התגלמות האלוהים החד תלתי המעובד - א: 9-11, 23-22; ג: 9-11

א. השמים מיועדים לארץ, הארץ מיועדת לאדם, האדם מיועד לייצור הכנסייה, והכנסייה היא ההגדלה והביטוי של האלוהים החד תלתי המעובד; הרצון הגדול של אלוהים הוא להשיג גוף המורכב מבני אדם שנולדו מחדש, התקדשו, התחדשו והותמרו לדמותו של האלוהים החד תלתי המעובד - זכריה יב: 1; יוחנן א: 12-13; אפסים ה: 26; קורינתים ב' ד: 16; ג: 18

ב. הרצון הגדול של אלוהים הוא בנוסף להשיג כנסייה כגופו האורגני של המשיח לצורך הפגנת חוכמתו הרב-גוונית - אפסים. ג: 9-10

ג. כל פרק בספר אפסים חושף את תעלומת רצון אלוהים (א: 9), תעלומת גוף המשיח כאורגניזם של האלוהים החד תלתי, מנקודת מבט ייחודית:

1. אפסים א מגלה שגוף המשיח הנו תולדה [תוצא] של חלוקת השילוש המעובד ושידור [מסירת] המשיח המתעלה.

2. אפסים ב מגלה שגוף המשיח הוא יצירת המופת של האלוהים החד תלתי כאדם החדש - פ. 10, 15-16.

3. אפסים ג מגלה שגוף המשיח הוא מלאותו של האלוהים החד תלתי, בכך שמסופק לנו העושר של המשיח, ובכך שהמשיח מקים את ביתו בליבנו - פ. 8, 14-19.

4. אפסים ד מגלה שגוף המשיח הוא מיזוג של האלוהים החד תלתי המעובד עם המאמינים שנולדו מחדש וכי גוף אחד זה נבנה על ידי השירות האחד - פ. 4-6, 11-16.

5. אפסים ה מגלה שגוף המשיח מורכב מילדי האור שיהיו כלתו של המשיח למען סיפוקו של המשיח - פ. 8-9, 25-27.

6. אפסים ו מגלה שגוף המשיח הוא הלוחם המאוגד של האלוהים החד תלתי כדי להביס את אויב האלוהים - פ. 10-20.

ד. אלוהים ערבב את הגוף יחד (קורינתים א' יב: 24); פירוש המילה ערבב הוא גם "התאים", "הפך להרמוני", "איזן" ו"ומיזג":

1. כדי להיות מעורבבים בחיי הגוף, עלינו לעבור את הצלב ולהיות על פי הרוח, לחלק את המשיח לאחרים לטובת גוף המשיח.

2. ערבוב פירושו שכאשר אנו עומדים לעשות משהו, אנו תמיד עוצרים כדי להתחבר עם אחרים.

3. הערבוב נועד לבניית גוף המשיח היקומי (אפסים א: 23) כדי לממש את ירושלים החדשה (התגלות כא: 2) כמטרה הסופית של כלכלת אלוהים בהתאם לחפץ ליבו (אפסים ג: 8-10; א: 9-10).

III. הרצון הגדול של אלוהים הוא שהמשיח יחליף את כל הזבחים והקרבנות בתנ"ך כדי שנוכל ליהנות ממנו ככל בכול שלנו - עברים. י: 10-5; תהלים מ: 7-9.

א. כקורבן הייחודי של הברית החדשה, המשיח הוא הגורם המפעיל את כלכלת הברית החדשה של האלוהים (מתי כו: 28) כך שהוא יוכל להיות מרכזיותה ויקומיותה לייצור הכנסייה ובנייתה כגוף האורגני שלו, שיושלם בירושלים החדשה.

ב. החלפת המשיח את כל הקרבנות של התנ"ך, סילוקו את כל הטרמות התנ"ך, וביסוס עצמו ככל עבורנו, הם הרצון הגדול של אלוהים; לפיכך, המשיח החליף את העידן עבור השלמת

- הבריאה החדשה של אלוהים מתוך הבריאה הישנה של אלוהים (קורנינתיים ב' ה:17; גלטים 15:1); שינוי העידן שלו גדול מבריאת היקום המוזכרת בספר בראשית א:
1. התנ"ך ניבא בישעיהו נג כי המשיח יבוא להיות הקורבן על החטא כדי להחליף את ולשים קץ לקורבנות של הלויים (פס' 6, 11-12); אלוהים הכין גוף למשיח כדי שיוכל להקריב את עצמו לאלוהים ויחליף את כל קורבנות (עברים י: 5).
 2. המשיח סילק את "הראשונה", הקורבנות של הברית הישנה, על מנת שהוא יקים את עצמו כ"שניה", קורבן הברית החדשה - פ.9:
 - א. כ" [הברית] שניה", המשיח הוא הכל - פ. 9
 - ב. על ידי הרצון הזה התקדשנו באמצעות קרבן גופו של המשיח אחת ולתמיד, כדי שנוכל ליהנות ממנו ולהשתתף בו ככול שלנו - פסוק 10. - ג. המשיח הוא מציאות הקורבנות כך שנוכל להתשחוות לאלוהים ברוח ובאמיתות (המציאות האלוהית הופכת להיות אמיתותנו וכנותנו עבור השתחוות אמיתית לאלוהים) - יוחנן ד: 23-24:
 1. העולה, שהייתה לגמרי לשביעות רצונו של אלוהים, מטרימה את המשיח כתענוגו וסיפוקו של אלוהים, זה שחייו עלי אדמות נועדו לחלוטין לאלוהים - ויקרא. א: 3; במדבר כח: 3-2; יוחנן ז: 16-18.
 2. המנחה מטרימה את המשיח באנושיותו המושלמת כמזון לאלוהים ולאלה שיש להם התחברות עם אלוהים ומשרתים אותו - ויקרא. ב: 1, 4; יוחנן ז: 46; יח: 38; יט: 4, 6.
 3. קורבן השלום מטרים את המשיח כמשכין השלום, זה שהפך להיות השלום וההתחברות בינינו לבין אלוהים בכך שהוא מת למעננו, ואפשר לנו ליהנות מהמשיח עם אלוהים ולהתחבר עם אלוהים במשיח לסיפוק ההדדי שלנו עם אלוהים. - ויקרא. ג: 1; אפסים ב: 14-15; יוחנן יב: 1-3; כ: 21
 4. קורבן החטא מטרים את המשיח כמי שנעשה לחטא עבורנו ומת על הצלב כדי לטפל בטבע הַחַטָּאִי של ישותנו הנפולה - ויקרא ד: 3; קורנינתיים ב' ה: 21; רומים ח: 3; יוחנן א: 29; ג: 14.
 5. קורבן האשם מטרים את המשיח כמי שנשא את חטאינו בגופו שלו ונשפט על ידי אלוהים על הצלב כדי לטפל במעשינו הַחַטָּאִיִּים, על מנת שנוכל לקבל סליחה על התנהלותנו החוטאת - ויקרא. ה: 6; פטרוס א' ב: 24; ג: 18; ישעיהו. נג: 6-5, 10-11; יוחנן ד: 15-18.
 6. מנחת התנופה מטרימה את המשיח כאחד שהוקם לתחייה באהבה - ויקרא ז: 30; י: 15.
 7. קורבן התרומה מטרים את המשיח העוצמתי בעלייה והתעלות - ז: 32; שמות כט: 27; אפסים א: 21.
 8. קורבן הַנֶּסֶךְ מטרים את המשיח כמי שנשפך כיון לפני אלוהים לשביעות רצונו וגם כמי שמרווה אותנו בעצמו כיון שמיימי שיישפך לטובת הנאתו וסיפוקו של אלוהים - ויקרא כג: 13; שמות. כט: 40; במדבר כח: 10-7; ישעיהו נג: 12. פיליפים. ב, 17; טימותיאוס ב' ד: 6; שופטים ט: 13 - ד. עלינו לחיות חיים על פי ליבו ורצונו של אלוהים על ידי כך שנהנה מדי יום מהמשיח כמציאות של כל הקורבנות למטרה האלוהית של האלוהים החד תלתי, שהיא להביא את כולנו לעצמו על מנת שנוכל לקבל אותו כמקום משכנו ולתת לו לקבל אותנו כמקום משכנו עבור איגודו היקומי, המוגדל, האלוהי-אנושי - יוחנן יד: 23; התגלות כא: 3, 22.
- IV. הרצון הגדול של אלוהים הוא לגרום למאמינים במשיח לתרגל את חיי הגוף, כלומר לקיים את חיי גוף המשיח- רומים יב: 1-21:**
- א. אנחנו "גוף אחד במשיח", יש לנו איחוד אורגני איתו; האיחוד הזה הופך אותנו לאחד בחיים עמו ועם כל שאר אברי גופו - פ. 4-5:
 1. מילה אחת מרומים יב: 5 מצביעה על האיחוד האורגני - *במשיח*; *במשיח* מרמז תמיד על המחשבה או על העובדה שאנו מאוחדים אורגנית עם המשיח.
 2. הממשות של הגוף היא הישארות באיחוד האורגני עם המשיח; זו הסיבה שיוחנן טו מצווה עלינו לשהות בו; לשהות בו משמעו להישאר באיחוד האורגני.

- ב. על מנת שחיי הכנסייה, חיי גוף המשיח, יתממשו, יש צורך בכל ישותנו; גוף מסור, נפש מותמרת ורוח בוערת הם הכרחיים לחיי כנסייה ראויים - רומים. יב: 1-2, 11:
1. עלינו למסור את גופינו קורבן חי לחיי הכנסייה:
 - א. גופים ברומים יב: 1 הם רבים, *והקורבן* הוא יחיד; זה מעיד שלמרות שגופים רבים נמסרים, הם הופכים להיות קורבן אחד; זה מרמז שלמרות שאנחנו רבים, השירות שלנו בגוף המשיח לא צריך להיות מורכב משירותים פרטניים, מופרדים ולא קשורים זה לזה.
 - ב. כל השירות שלנו צריך להיות שירות שלם אחד, ושירות זה חייב להיות ייחודי מכיוון שהוא שירותו של גוף המשיח האחד.
 2. לאחר מסירת גופנו, עלינו להתחדש בשכלנו – פ. 2-3:
 - א. התחדשות השכל, הנובעת מכיוון השכל אל הרוח (ח: 6), הוא הבסיס להתמרת נפשנו; השכל שלנו הוא החלק המוביל בנפשנו, וככל שהוא מתחדש, הרצון והרגש שלנו אוטומטית עוקבים אחריו ומתחדשים גם הם.
 - ב. להתחדש פירושו שיסוד חדש מוחדר (מוטמע ב-) ליישותנו; זה מייצר התמרה [שינוי] מטבולית פנימית, מה שהופך אותנו למתאימים לבניית גוף המשיח, שהיא התרגול של חיי הכנסייה.
 3. אנו חייבים להיות בוערים ברוח כדי שנוכל להיות מעוררים ומעודדים להמשיך בחיי הכנסייה בצורה חיובית; ידע מת, ריק, ושיטות דוקטרינריות יכולים לגרום לנו להתדרדר ולהיות פושרים; עלינו להתחרט על הפושרות שלנו ולהיות קנאים, רותחים, בוערים, בכדי שנוכל להחזיר את ההנאה ממציאות המשיח - יב: 11; התגלות 3:16, 19-22.
 - ג. כאשר המשיח כחסד נכנס לתוכנו, חסד זה מביא עימו יסוד של מיומנויות ויכולות מסוימות, אשר, בליווי גדילתנו בחיים, מתפתחות למתנות בחיים כך שאנו מסוגלים לתפקד בגוף המשיח כדי לשרת את אלוהים - רומים. יב: 4-8.
 - ד. פסוקים 9 עד 21 מראים את החיים המשיחיים הרגילים שהם הבסיס ההכרחי לתרגול חיי הכנסייה והם תואמים את חיי הכנסייה; אלה חיים עם המעלות הגבוהות ביותר לחיי הגוף; אנו יכולים להשיג חיים כאלה עבור חיי הגוף רק על ידי מלוכה בחיים - ה: 17.
 - ה. ישועתו השלמה של אלוהים (פס. 10-11) מאפשרת לנו למלוך בחיים על ידי שפע החסד (אלוהים עצמו כאספקתנו הכל מספקת ליישועתנו האורגנית) ומתנת הצדקה (הגאולה המשפטית של אלוהים הַחֵלָה עלינו בצורה מעשית); כשכולנו מולכים בחיים, חיים תחת שלטון החיים האלוהיים, התוצאה היא חיי הגוף האמיתיים והמעשיים.

מסר רביעי

רצון אלוהים - קידושנו

קריאה בכתובים: עברים ב: 10-11; יב: 10, 14; אפסים א: 4-5; ה: 26; תסלונים א', ד: 3א; ה: 23-24; יוחנן יז: 17

- I. רצון אלוהים הוא קידושנו; להתקדש משמע להיעשות קדוש, כלומר להיות מופרד לאלוהים ולהיות רווי באלוהים כאחד הקדוש, האחד השונה, המובחן, מכל דבר רגיל – תסלונים א', ד: 3א; פטרוס א', 15-16; אפסים א: 4-5; ה: 25-27.
- II. אפסים א: 4-5 ועברים ב: 10-11 מראים שההתקדשות היא עבור בנות; למעשה, התקדשות היא "להיעשות בנים" על ידי אלוהים:
 - א. נבחרנו בנצח שבעבר "להיות קדושים ... למען בנות" – אפסים א: 4-5; התגלות כא: 2, 9-11.
 - ב. המשיח שקם לתחייה הוא מנהיג ישועתנו שמוביל בנים רבים לכבוד על ידי קידושם – עברים ב: 10-11.
- III. ישנם שלושה היבטים של קידוש בכתובים:
 - א. ישנו קידוש הרוח בחיפוש אחר האנשים שנבחרו על ידי אלוהים לפני שהם מתחרטים ומאמינים – פטרוס א', 2.
 - ב. ישנו הקידוש העמדת על ידי דמו של המשיח בעת שאנשים מאמינים – עברים יג: 12; ט: 13-14; י: 29.
 - ג. ישנו קידוש הנטייה המולדת על ידי הרוח במסלול המלא של חייהם המשיחיים של המאמינים – תסלונים ה: 23-24; רומים טו: 16; ו: 19, 22 ראה ה: 10; התגלות כב: 14; פטרוס ב', 4:א.
- IV. הקידוש האלוהי למען הבנות האלוהית היא מרכז הכלכלה האלוהית והמחשבה המרכזית של ההתגלות בברית החדשה:
 - א. הקידוש האלוהי הוא קו האחיזה בביצוע הכלכלה האלוהית כדי לבנות אותנו באופן אלוהי, להפוך אותנו לבני אלוהים על מנת שנוכל להיות זהים לאלוהים בחייו ובטבעו (אך לא באלוהות שלו), כך שנוכל להיות ביטוי של אלוהים.
 - ב. אנו אומרים כי הקידוש הוא קו האחיזה (חוט האחיזה), מכיוון שכל צעד בעבודתו של אלוהים אתנו, הוא קידושנו – יוחנן יז: 17; אפסים ה: 26-27; קורינתים א', ו: 11; יב: 3; עברים יב: 4-14; רומים ח: 28-29; אפסים ד: 30; תסלונים א', ה: 19; התגלות ב: 7א; תהלים עג: 16-17, 25-26.
 1. קידוש החיפוש, הקידוש הראשוני, המביא לחרטה, מיועד להחזיר אותנו לאלוהים – פטרוס א', 2; לוקס טו: 8-10, 17-21; יוחנן טז: 8-11.
 2. הקידוש הגואל, הקידוש העמדת, הוא על ידי הדם של המשיח, להעביר אותנו מאדם למשיח – עברים יג: 12.
 3. הקידוש המוליד מחדש, תחילתו של קידוש הנטייה המולדת, מחדש אותנו מרוחנו כדי להפוך אותנו, החוטאים, לבני אלוהים - בריאה חדשה עם החיים והטבע האלוהיים – יוחנן א: 12-13; קורינתים ב', ה: 17; גלטים ו: 15.
 4. הקידוש המחדש, המשך קידוש הנטייה המולדת, מחדש את נפשנו משכלנו דרך כל חלקי הנפש שלנו, כדי להפוך את נפשנו לחלק מהבריאה החדשה של אלוהים – רומים יב: 2; ו: 4; ז: 6; אפסים ד: 23; יחזקאל לו: 26-27; קורינתים ב', ד: 16-18.
 5. הקידוש המתמיר, הקידוש היומיומי, מחליף את הרכבנו הפנימי ביסודו של המשיח באופן מטבולי כדי להפוך אותנו להרכב חדש כחלק מגוף המשיח האורגני – קורינתים א', ג: 12; קורינתים ב', ג: 18.
 6. הקידוש המתאים לצלמו (של המשיח), הקידוש המעצב, מעצב אותנו לפי צלמו של המשיח המפואר כדי להפוך אותנו לביטוי של המשיח – רומים ח: 29

7. הקידוש המפאר, הקידוש המשלים, גואל את גופנו על ידי שינוי צורתו כדי להפוך אותנו לביטוי המשיח במלואו ובתפארתו – פיליפים ג:21; רומים ח:23.
- ג. הקידוש האלוהי של הנטייה המולדת, מבוצע על ידי המשיח כרוח המקדש ברוחנו – טו:16ב; ח:4.
- V. על מנת להיות חיים קדושים עבור חיי הכנסייה, אנו זקוקים שהאדון יבסס את ליבנו נטול אשמה בקדושה – תסלוניקים א', ג:13:
- א. ליבנו מורכב מכל חלקי הנפש שלנו - השכל, הרגש והרצון (מתי ט:4; עברים ד:12; יוחנן יד:1; טז:22; מעשי יא:23) - ובנוסף חלק אחד מרוחנו – המצפון (עברים י:22; יוחנן א', ג:20).
- ב. הלב הוא הכניסה והיציאה של החיים, ה"מתג" של החיים; אם הלב אינו צודק, החיים ברוח נעצרים, וחוק החיים אינו יכול לעבוד בחופשיות וללא חסימה כדי להגיע לכל חלקי היישות שלנו; למרות שיש לחיים כוח גדול, כוח גדול זה נשלט על ידי ליבנו הקטן – משלי ד:23; מתי יב:33-37; ראה יחזקאל לו:26-27.
- ג. אלוהים הוא האחד שאינו משתנה, אך בהתאם ללידתנו הטבעית, ליבנו נתון לשינוי, הן ביחסינו עם אחרים והן עם האדון – ראה טימותיאוס ב' ד:10; מתי יג:18-23.
- ד. אין אף אחד שלפי חייו הטבעיים והאנושיים יציב בלב; מכיוון שלבנו משתנה כל כך בקלות, הוא אינו אמין כלל – ירמיהו יז:9-10; יג:23.
- ה. לבנו ניתן להאשמה משום שהוא משתנה; לב שאינו משתנה הוא לב נטול אשמה – תהלים נז:7; קח:1; קיב:7.
- ו. בישועת אלוהים התחדשות הלב היא אחת ולתמיד; עם זאת, מניסיונו ליבנו מתחדש באופן מתמשך מכיוון שהוא נתון לשינוי – יחזקאל לו:26; קורינתים ב', ד:16.
- ז. מכיוון שלבנו נתון לשינוי, הוא צריך להתחדש ללא הפסקה על ידי הרוח המקדש, כך שניתן יהיה לבסס ולבנות את ליבנו למצב היותו קדוש, מופרד לאלוהים, תפוס על ידי אלוהים, בבעלותו של אלוהים, ורווי באלוהים- טיטוס ג:5; רומים ו:19, 22; קורינתים ב', ג:16-18; מתי ה:8; תהלים נא:10-12.
- ח. כאשר לבנו מתבסס ללא אשמה בקדושה באמצעות חידושו המתמיד על ידי הרוח המקדש, אנו הופכים לירושלים החדשה עם חֲדָשׁוֹת החיים האלוהיים, ואנחנו הופכים לעיר הקדושה עם קדושת הטבע האלוהי – התגלות כא:2; יוחנן א', ה:11-12; פטרוס ב', 4:1.
- VI. "קִדְּשׁ אֶתְכֶם אֱלֹהֵי הַשְּׁלוֹם קִדְּשׁה שְׁלָמָה וְתִשְׁמְרׁ שְׁלָמוֹת רוּחְכֶם וְנִפְשְׁכֶם וְגוֹפְנְכֶם, לְהִיֹּת בְּלִי דָפִי בָּבוֹא אֲדוֹנֵנוּ יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ. נֶאֱמַן הוּא הַקּוֹרָא אֶתְכֶם, אֲשֶׁר גַּם יַעֲשֶׂה זֹאת" – תסלוניקים ה:23-24:
- א. אלוהי השלום הוא המקדש; קידושו משליט שלום; כשאנחנו מקודשים על ידו לחלוטין מבפנים, יש לנו שלום איתו ועם האדם בכל דרך – פ.23, 13; תסלוניקים ב', ג:16.
- ב. אלוהים רוצה לקדש אותנו, והוא עצמו יעשה זאת כל עוד אנו מוכנים לרדוף אותו כקדושה ולשתף עמו פעולה; בדרך זו אנו יכולים להיות קדושים כפי שהוא קדוש (פטרוס א', א:15-16); ללא קדושה איננו יכולים לראות אותו (עברים יב:14).
- ג. על ידי קידושנו, אלוהים מתמיר אותנו במהות הרוח, הנפש והגוף שלנו, מה שהופך אותנו כמוהו לחלוטין בטבע; בדרך זו הוא שומר על רוחנו, נפשנו וגופנו שלמים לחלוטין – תסלוניקים א', ה:23
1. בגלל הנפילה גופנו נהרס, נפשנו הזדהמה ורוחנו הומתה; בישועת המלאה של אלוהים כל ישותנו נושעת והופכת לשלמה ומושלמת.
 2. לשם כך, אלוהים שומר על רוחנו מכל גורם ממת (עברים ט:14), על נפשנו - מהיות טבעית וזקנה (מתי טז:24-26), ועל גופנו - מחורבן החטא (תסלוניקים א', ד:4; רומים ו:6).
 3. שמירה כזו על ידי אלוהים וקידושו היסודי מקיימים אותנו להיות חיי קדושה עד בגרות כדי שנוכל לפגוש את האדון בעת ביאתו.
 4. כמותית, אלוהים מקדש אותנו באופן מלא; מבחינה איכותית, אלוהים שומר עלינו שלמים - כלומר הוא שומר על רוחנו, נפשנו וגופנו מושלמים.

5. למרות שאלוהים שומר עלינו, עלינו לקחת את האחריות, את היוזמה, לשתף פעולה עם פעולתו כדי להישמר על ידי שמירת רוחנו, נפשנו וגופנו ברוויה של רוח הקודש – תסלונים א', ה:12-24.

VII. על מנת לשתף פעולה עם אלוהים כדי לשמור את רוחנו בהתקדשות עלינו לשמור את רוחנו במצב חי על ידי אימון רוחנו – טימותיאוס א, ד:6-7:

א. על מנת לשמור על רוחנו, עלינו לשמור על חיות רוחנו על ידי הפעלתה להתחברות עם אלוהים; אם לא נצליח לאמן את רוחנו בדרך זו, נשאיר אותה במצב מומת – טימותיאוס ב', א:6-7; ראה יהודה 19.

1. לשמוח, להתפלל ולהודות משמע לאמן את רוחנו; לשמור על רוחנו פירושו קודם כל לאמן את רוחנו כדי לשמור את רוחנו חיה ולהוציא אותה מהמוות – תסלונים א', ה:16-18.

2. עלינו לשתף פעולה עם אלוהים המקדש כדי להיות מופרדים ממצב של מוות רוחני – ראה במדבר ו:6-8; קורинתיים ב' ה:4.

3. עלינו להשתחוות לאלוהים, לשרת את אלוהים, ולהתחבר עם אלוהים עם וברוחנו; כל מה שאנחנו, כל מה שיש לנו, וכל מה שאנחנו עושים כלפי אלוהים חייב להיות ברוחנו – יוחנן ד:24; רומים א:9; פיליפים ב:1.

ב. על מנת לשמור על רוחנו, עלינו לשמור עליה מכל טומאה וזיהום – קורинתיים ב', ז:1.
ג. על מנת לשמור על רוחנו, עלינו להקפיד לשמור על מצפון ללא עבירה כלפי אלוהים ובני אדם – מעשי כד:16; רומים ט:1; ראה ח:16.

ד. על מנת לשמור על רוחנו, עלינו לשים לב לרוחנו, לכוון את שכלנו אל הרוח ולדאוג למנוחה ברוחנו – מלאכי ב:16-15; רומים ח:6; קורинתיים ב', ב:13.

VIII. על מנת לשתף פעולה עם אלוהים כדי לשמור את נפשנו בהתקדשות, עלינו לנקות את שלושת ה"עורקים" העיקריים של ליבנו הפסיכולוגי, את חלקי הנפש שלנו - שכלנו, רגשנו ורצוננו – ראה תהלים מג:4; נחמיה ח:10; יוחנן א', א:4; ירמיהו טו:16:

א. בכדי שנפשנו תתקדש, שכלנו צריך להתחדש - להיות שכלו של המשיח (רומים יב:2); הרגש שלנו צריך לקבל מגע ולהיות רווי באהבת המשיח (אפסים ג:17,19); רצוננו צריך להיכנע למשיח שקם לתחייה ומזרים את עצמו לתוך רצוננו (פיליפים ב:13); ועלינו לאהוב את האדון בכל ישותנו (מרקוס יב:30).

ב. הדרך לפתוח את שלושת העורקים העיקריים של ליבנו הפסיכולוגי היא לבצע וידוי יסודי בפני האדון; אנו צריכים להישאר עם האדון לתקופה של זמן, לבקש ממנו להכניס אותנו לחלוטין אל האור, ולאור מה שהוא חושף, אנו צריכים להתוודות על המומים, הכישלונות, התבוסות, הטעויות, העבירות והחטאים שלנו – יוחנן א', א:9-5.

1. על מנת לפתוח את עורק שכלנו, עלינו להתוודות על כל דבר נגוע בחטא במחשבותינו ובדרך החשיבה שלנו.

2. כדי לפתוח את עורק רצוננו, עלינו להתוודות על חיידקי המרד ברצוננו.

3. כדי לפתוח את עורק הרגש שלנו, עלינו להתוודות על הדרך הטבעית ואף הבשרית בה ביטאנו את שמחתנו וצערנו; כמו כן, במקרים רבים אנו שונאים את מה שאנחנו צריכים לאהוב, ואנחנו אוהבים את מה שאנחנו צריכים לשנוא – ראה התגלות ב:4, 6.

4. אם ניקח את הזמן הדרוש לפתיחת שלושת העורקים העיקריים של ליבנו הפסיכולוגי, תהיה לנו תחושה שכל ישותנו נעשית חיה ונמצאת במצב ובריא מאוד.

IX. על מנת לשתף פעולה עם אלוהים כדי לשמור את גופנו בהתקדשות, עלינו למסור לו את גופנו כדי שנוכל לחיות חיי קודש עבור חיי הכנסייה, לתרגל את חיי הגוף כדי לבצע את רצונו המושלם של אלוהים – רומים יב:1-2; תסלונים א', ד:4; ה:18:

א. גופנו הנפול, הבשר, הוא "אולם המפגשים" של השטן, החטא והמוות, אך על ידי גאולתו של המשיח וברוח שנולדה מחדש כ"אולם המפגשים" של האב, הבן והרוח, גופנו הוא איבר במשיח ומקדש רוח הקודש – רומים ו:6, 12, 14; ז:11, 17-25; ח:2-3; קורинתיים א', ו:15, 19.

ב. לשמור על גופנו משמע לפאר את אלוהים בכבוד בגופנו – פ.20

- ג. לשמור על גופנו משמע להאדיר את המשיח בגופנו – פיליפים א:20.
- ד. כדי לשמור על גופנו, אסור לנו לחיות לפי נפשנו, האדם הישן; אז גוף החטא יאבד את תפקידו ויהפוך למובטל – רומים ו:6.
- ה. כדי לשמור על גופנו, אסור לנו למסור את גופנו לשום דבר נגוע בחטא, אלא במקום זאת להציג את עצמנו כעבדים לצדקה ואת איברינו כנשק של צדקה – פ. 13, 18-19, 22; תסלוניקים א', ד:3-5.
- ו. כדי לשמור על גופנו, עלינו "להכות" אותו כעבד כדי לקיים את מטרתנו הקדושה להפוך לעיר הקדושה – קורינתים א', ט:27; התגלות כא:2.

מסר חמישי

לקחת עלינו את עול האדון (רצון האב) וללמוד ממנו למצוא מנוחה לנפשותינו

קריאה בכתובים: בראשית א:26, 31; ב:2-1; מתי יא:28-30; שמות לא:17-12; ישעיהו א:1; ב:1; יג:1; טו:1

I. "בואו אלי כל העמלים והעמוסים ואני אמציא לכם מנוחה. קחו עליכם את עלי ולמדו ממני, כי עניי אגני ונמוך רוח; תמצאו מרגוע לנפשותיכם. כי עלי נעים וקל משאיי" – מתי. יא:28-30

- א. עמל כאן מתייחס לא רק לעמל של המאמץ לקיים את מצוות החוק והתקנות הדתיות, אלא גם אל עמל המאבק להצלחה בכל עבודה; מי שעמל כך תמיד נושא על עצמו משא כבד.
- ב. לאחר שהאדון האדיר את האב, הכיר בדרכו של האב והכריז על כלכלת אלוהים (פס' 25-27), הוא קרא לאנשים מסוג זה לבוא אליו למנוחה.
- ג. מנוחה מתייחסת לא רק לשחרור מהעמל והנטל תחת החוק או הדת או תחת כל עבודה או אחריות כלשהי, אלא גם לשלום מושלם וסיפוק מלא.
- ד. לקבל את עול האדון זה לקבל את רצון האב; זה לא להיות מנוהל או נשלט על ידי שום חובה של החוק או הדת או להיות משועבד על ידי עבודה כלשהי, אלא להיות מוגבל על ידי רצון האב.
- ה. האדון חי חיים שכאלה, לא דאג לדבר זולת רצונו של אביו (יוחנן ד:34; ה:30 ו:38); הוא הכניע את עצמו באופן מלא לרצונו של האב (מתי כו:39-46); מכאן שהוא מבקש שנלמד ממנו:

1. המאמינים מעתיקים את האדון ברוחם בכך שהם לוקחים את עולו - רצון אלוהים - ועמלים למען כלכלת אלוהים לפי המופת שלו - 11:29א; פטרוס א', ב:21.
2. האדון, שהיה כנוע וציית לאב לאורך חייו, נתן לנו את חיי הכניעה והצייתנות שלו – פיליפים ב:5-11; עברים ה:7-9
3. המשיח היה האדם-אלוהים הראשון, ואנחנו אנשי האלוהים הרבים; עלינו ללמוד אותו בכניעתו המוחלטת לאלוהים ובסיפוקו המוחלט מאלוהים.
4. אלוהים עושה בנו את מה שנעים בעיניו דרך ישוע המשיח על מנת שנוכל לעשות את רצונו (יג:20-21); אלוהים פועל בתוכנו גם ברצון וגם בעבודה למען חפץ ליבו (פיליפים ב:13).

- ו. להיות עניו, או עדין, פירושו לא להתנגד להתנגדות, ולהיות שפל פירושו לא להיות בעל הערכה עצמית; לאורך כל ההתנגדות האדון היה עניו, ולאורך כל הדחייה הוא היה שפל לב.
- ז. הוא הכניע את עצמו באופן מלא לרצונו של אביו, לא רצה לעשות דבר למען עצמו או ציפה לזכות במשהו לעצמו; מכאן, ללא קשר למצב, הייתה לו מנוחה בלבו; הוא היה מרוצה לחלוטין מרצונו של האב.
- ח. המנוחה שאנו מוצאים על ידי לקיחת עול האדון ולמידה ממנו נועדה לנפשנו; זו מנוחה פנימית; זה לא משהו שהוא רק חיצוני בטבעו.
- ט. אנו לומדים מהאדון על פי דוגמתו, לא פי חיינו הטבעיים אלא על פי חיינו בתחייה – אפסים ד:20-21; פטרוס א', ב:21
- י. עולו של האדון הוא רצון האב, והנטל שלו הוא מלאכת ביצוע רצון האב; עול כזה הוא פשוט, לא מר, ונטל כזה הוא קל, לא כבד.
- יא. המילה היוונית עבור פשוט פירושה "כשיר לשימוש"; מכאן, טוב, טוב לב, עדין, רך, פשוט, נעים - בניגוד לקשה, חמור, חד, מר.
- יב. אם ניקח עלינו את עול האדון (רצון האב) ונלמד ממנו, אנו נמצא מנוחה לנפשנו; עול כלכלת אלוהים הוא כזה; כל דבר בכלכלת אלוהים אינו נטל כבד אלא הנאה.

II. בשמות לא:12-17, לאחר תיעוד ארוך שעסק בבניית מקום משכנו של אלוהים, יש חזרה על המצווה לשמור את השבת; על פי קולוסים ב:16-17, המשיח הוא הממשות של מנוחת השבת; הוא השלמתנו, המנוחה, השקט והסיפוק המלא שלנו - עברים ד:7-9; ישעיהו ל:15א:

- א. העובדה שהערה בעניין השבת סמוכה לצו בעניין עבודות הבנייה של המשכן מעידה על כך שהאדון אמר לבונים, לעובדים, ללמוד כיצד לנוח אתו בזמן שעבדו עבורו.

ב. אם אנו רק יודעים לעבוד עבור האדון אך איננו יודעים לנוח איתו, אנו פועלים בניגוד לעיקרון האלוהי:

1. אלוהים נח ביום השביעי מכיוון שהוא סיים את עבודתו והיה מרוצה; הכבוד של אלוהים הופגן מכיוון שהאדם היה בצלמו, וסמכותו עמדה להיות מופעלת לצורך הכנעת אויבו, השטן; כל עוד האדם מבטא את אלוהים ומתמודד עם אויבו של אלוהים, אלוהים מרוצה ויכול לנוח - בראשית. א: 26, 31; ב: 2-1.
2. מאוחר יותר, היום השביעי הונצח כשבת (שמות כ: 8-11); היום השביעי של אלוהים היה היום הראשון של האדם.
3. אלוהים הכין הכל להנאת האדם; אחרי שנברא האדם, הוא לא הצטרף לעבודתו של אלוהים; הוא נכנס למנוחת אלוהים.
4. האדם נברא לא כדי להתחיל לעבוד אלא כדי להיות מסופק באלוהים ולנוח עם אלוהים (ראו מתי יא: 28-30); השבת נעשתה עבור האדם - לא האדם עבור השבת (מרקוס ב: 27).

ג. שמות לא: 17 אומר, "בשישה ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ וביום השביעי לא עבד אלא נח":

1. השבת הייתה לא רק מנוחה לאלוהים, אלא גם רענון עבורו.
2. אלוהים נח לאחר סיום מלאכת הבריאה שלו; הוא הביט במלאכת ידיו, בשמים, בארץ ובכל היצורים החיים, במיוחד על האדם, ואמר, "טוב מאוד!" (בראשית א: 31).
3. אלוהים רוענן עם האדם; אלוהים ברא את האדם בצלמו שלו עם רוח, כך שהאדם יכול להתחבר איתו; האדם, לפיכך, היה הרענון של אלוהים - פ. 26; ב: 7; ראה יוחנן ד: 31-34.
4. אלוהים היה "רווק" לפני שברא את האנושות (ראו בראשית ב: 18, 22); הוא רצה שהאדם יקבל אותו, יאהב אותו, יתמלא בו ויבטא אותו על מנת להיות אשתו (קוריתים ב', יא: 2; אפסים ה: 25); בנצח שבעתיד תהיה לאלוהים אשה, ירושלים החדשה, המכונה אשתו של השה (התגלות כא: 9-10).
5. האדם היה כמו משקה מרענן כדי להרוות את צמאונו של אלוהים ולהשביע אותו; כאשר אלוהים סיים את עבודתו והחל לנוח, היה לו האדם כבן לווייה שלו.
6. לאלוהים, היום השביעי היה יום מנוחה ורענון; עם זאת, לאדם, בן הלווייה של אלוהים, יום המנוחה והרענון היה היום הראשון; היום הראשון של האדם היה יום של הנאה.
- ד. זהו עיקרון אלוהי שאלוהים לא מבקש מאיתנו לעבוד עד שנהנינו; לאחר הנאה מלאה איתו וממנו, אנו יכולים לעבוד יחד אתו:

1. אם לא נדע כיצד ליהנות עם אלוהים, כיצד ליהנות מאלוהים עצמו וכיצד להתמלא באלוהים, לא נדע לעבוד איתו ולהיות אחד איתו בעבודתו האלוהית; האדם נהנה ממה שהאדון השיג בעבודתו.
2. ביום חג השבועות התמלאו התלמידים ברוח, מה שאומר שהם התמלאו בהנאה מהאדון; מכיוון שהם התמלאו ברוח, אחרים חשבו שהם שיכורים מיין - מעשי ב: 4, א, 12-13.
3. למעשה, הם התמלאו בהנאה מהיין השמימי; רק לאחר שהתמלאו בהנאה זו החלו לעבוד עם אלוהים באחדות אתו; חג השבועות היה היום הראשון בשבוע השמיני; לפיכך, ביחס ליום חג השבועות, אנו רואים את העיקרון של היום הראשון.
4. אצל אלוהים זה עניין של עבודה ומנוחה; אצל האדם זה עניין של מנוחה ועבודה.
- ה. בעבודת אלוהים האלוהית לבניית הכנסייה, המוטרמת בעבודה לבניית המשכן, עלינו לשאת סימן שמצביע על כך שאנו אנשי אלוהים ושאונו זקוקים לו; אז נוכל לעבוד לא רק למען אלוהים אלא גם עם אלוהים על ידי היותנו אחד עם אלוהים; הוא יהיה כוחנו לעבוד והאנרגיה שלנו לעמול:

1. אנו אנשי אלוהים, ועלינו לשאת סימן לכך שאנו זקוקים לו כדי להיות ההנאה, הכוח, האנרגיה והכל שלנו, כדי שנוכל לעבוד בשבילו לכבוד ולהלל אותו.
2. שבת משמעה הוא שלפני שאנו עובדים עבור אלוהים, אנו צריכים ליהנות מאלוהים ולהתמלא בו; פטרוס הטיף את הבשורה על ידי האלוהים הממלא מבפנים, הרוח הממלא

- מפבנים; לפיכך, היה לפטרוס סימן שהוא עמיתו לעבודה של אלוהים, ובישור הבשורה שלו היה כבוד ותהילה לאלוהים – פ.14.
3. כאנשי אלוהים, עלינו לשאת סימן שאנו קודם כל נחים אצל אלוהים, נהנים מאלוהים ומתמלאים באלוהים, ואז אנו עובדים עם זה שממלא אותנו; יתר על כן, אנו לא רק עובדים עם אלוהים, אלא גם עובדים כאלו שהם אחד עם אלוהים.
4. כשאנחנו מדברים עם אנשי אלוהים, עלינו תמיד לבקש לשאת סימן לכך שאדוננו הוא כוחנו, האנרגיה שלנו והכל שלנו להגשת הדבר – קורינתים ב', יג:3; מעשי ו:4
- ו. שמירת השבת היא גם הסכם נצחי, או ברית, שמבטיח לאלוהים שנהיה אחד איתו על ידי כך שנהנה ממנו ונתמלא בו, ואחר כך נעבוד עבורו, אתו ובאחדות איתו - שמות לא:16:
1. זה עניין חמור לעבוד עבור האדון בעצמנו מבלי ליטול אותו ולהנות ממנו על ידי שתייתו ואכילתו – ראה קורינתים א', יב:13; יוחנן ו:57.
 2. בזמן שפטרוס דיבר ביום חג השבועות, הוא השתתף מבפנים במשיח, שנה ואכל אותו.
 - ז. השבת היא גם עניין של קידוש (שמות לא:13); כשאנחנו נהנים מהאדון ואחר כך עובדים איתו, בשבילו, ועל ידי היות אחד איתו, אנו מתקדשים באופן ספונטני, מופרדים לאלוהים מכל המשותף ונהיים רוויים באלוהים כדי להחליף את כל הבשרי והטבעי.
 - ח. בחיי הכנסייה אנו עשויים לעשות דברים רבים מבלי שנהנה קודם מהאדון ובלי לשרת את האדון על ידי היותנו אחד עם האדון; שירות מסוג זה מביא למוות רוחני ואובדן ההתחברות בגוף (פס' 14-15).
 - ט. כל מה שקשור למקום משכנו של אלוהים מוביל אותנו לעניין אחד - לשבת עם מנוחתה ורענון אדוננו; בחיי הכנסייה אנו נמצאים במשכן, והמשכן מוביל אותנו למנוחה, להנאה מתכליתו ומעשיו של אלוהים!

III. עול האדון (רצון האב) פשוט, והנטל שלו (העבודה לביצוע רצון האב) הוא קל; עלינו לשרת תמיד עם נטל מאת האדון:

- א. רוח פתוחה לאלוהים היא התנאי לקבלת נטל מאלוהים; עלינו ללמוד לקבל נטל ולשחרר נטל באמצעות תפילה בהתחברותנו האינטימית עם האדון - לוקס א:53; תהלים כז:4; ישעיהו נט:16; קולוסים ד:2.
- ב. ההתגלויות שקיבלו הנביאים היו הנטל שהם קיבלו; ללא נטל, אין הגשת הדבר, אין נבואה לבניית הכנסייה – ישעיהו א:1; ב:1; יג:1; טז:1; זכריה יב:1; מלאכי א:1; מעשי ו:4; קורינתים יד:24:

 1. הנטל שלנו הוא לשחרר את התגלות אלוהים לאדם, והתגלותו של אלוהים משתחררת באמצעות דברי התגלות שאלוהים נותן לנו - ב:11-16.
 2. כשאנחנו מגישים את דבר אלוהים, הדאגה שלנו צריכה להיות אם ברשותנו דיבור אלוהים, ולא נושא הדיבור שלנו; על מנת להשיג את דיבור אלוהים, על מגישי הדבר לשאת בנטל – מלאכי ב:7.
 3. מי שמגישי את הדבר חייב לשאת את מצבם של אנשים בפני אלוהים, לחוש את מצבם ולדעת מה אלוהים רוצה לומר - שמות. כח:29-30

- ג. הבעיה הגדולה ביותר במנהלת הכנסייה ובהגשת הדבר היא להיות ללא נטל מהאדון.
 1. ללא נטל, כל הפעילות שלנו תהיה מתה ולא יעילה; עם נטל, אנו נהיה חיים ופורחים.
 2. נשיאת נטל מתמקדת בעיקר בנו; אם יש נטל, האני פוחת ומטופל, מכיוון שיש דברים שהנטל שלנו לא יאפשר לנו לעשות, ויש תחומים שדורשים שיישיתנו תטופל לפני שנוכל לשחרר את הנטל שלנו.
 3. אם אנו משרתים לפי חובה במקום לשרת בנטל, שירות כזה יגרום לנו לאבד את נוכחותו של האדון - ראה. דברים ד:25.
 4. בכל פעם שהשירות שלנו הופך להיות עניין של מילוי התחייבות, השירות שלנו כבר התדרדר - מלאכי ג:14 והערת שוליים 1.
 5. עבודת הבנייה של המשכן וכל כליו (המטרימה את עבודת האדון לבניית הכנסייה) צריכה להתחיל בהנאה מאלוהים ולהמשיך במרווחים ברענון על ידי הנאה מאלוהים; זה יצביע על כך שאנחנו לא עובדים עבור אלוהים בכוחנו שלנו אלא על ידי ההנאה ממנו ועל ידי היותנו אחד איתו; זו שמירת עקרון השבת עם המשיח כמנוחה הפנימית ברוחנו.

מסר שישי

להיפגש כדי לדעת ולעשות את רצון אלוהים

קריאה בכתובים: מתי ז: 21; יב: 50; יח: 20; אפסים ג: 8; קולוסים א: 12; קורינתים א', יד: 26; עברים י: 25

- I. להיפגש זה לדעת ולעשות את רצון אלוהים; מטרתנו, תכליתנו עלי אדמות היא לעשות את רצון האב, ואנחנו עושים זאת על ידי הגעה למפגשים הכנסייה - עברים. י: 25
 - II. עלינו להבין כי מלבד חיינו הפנימיים עם האדון, שום דבר אינו חיוני, חשוב ורווחי כמפגשי הכנסייה - קורינתים א', יד: 23-26:
 - א. כפי שעולה מהמילה היוונית *אקלסיה*, הכנסייה - מקום משכנו של אלוהים - היא מפגש או אסיפה של אלה שנקראו - מתי. יח: 17-20:
 1. הכנסייה היא התכנסות של המאמינים, מפגש של עם מאוגד.
 2. כאשר הקרואים של אלוהים נפגשים יחד, זו הכנסייה - מעשי ב: 42; ח: 1.
 3. אבינו ייעד אותנו מראש להיפגש יחד; ההגעה למפגשים היא רצון אלוהים - אפסים א: 5; רומים ח: 29; קורינתים א', יד: 26.
 - ב. החיים המשיחיים הם חיי מפגשים - עברים. י: 25; קורינתים א', יד: 23-26:
 1. הרבה מהחסד שאנו מקבלים הוא במפגשים, וחלק גדול מהעבודה שעושה האדון היא גם במפגשים - מעשי ד: 33; יג: 1-2.
 2. מכיוון שהחיים המשיחיים הם חיי מפגשים וחלק גדול מעבודתו של האדון מתבצעת באמצעות המפגשים, עלינו לראות במפגשים חשיבות רבה - עברים י: 25.
 - III. במפגשים אלוהים מודיע לנו את רצונו - תהלים. עג: 16-17:
 - א. עשיית רצונו של אלוהים תלויה בידיעת רצונו - יוחנן ז: 17.
 - ב. במפגשים שלנו יש הרבה דברים נפלאים מתחת לפני השטח, אחד מהם הוא ידיעת רצון אלוהים.
 - ג. כאשר בעל המזמור בתהלים נכנס למקדש אלוהים, הוא היה מסוגל לדעת את רצון אלוהים - תהלים עג: 16-17:
 1. מקדש אלוהים, מגוריו, הוא ברוחנו ובכנסייה - אפסים ב: 22; טימותיאוס א', ג: 15.
 2. כדי להיכנס למקדש אלוהים, עלינו לפנות לרוחנו וללכת למפגשי הכנסייה.
 3. ברגע שאנחנו במקדש - ברוח ובמפגשי הכנסייה - אנו מקבלים השקפה אחרת, תפיסה מיוחדת, של מצבנו - תהלים. עג: 16-20.
 4. דרכו של אלוהים נודעת במקדש אלוהים - פ: 17.
 - א. ברוחנו ובמפגשים אנו מקבלים התגלות אלוהית - התגלות א: 10; אפסים א: 17-18.
 - ב. כאשר אנו מאמנים את רוחנו ומשתתפים במפגשי הכנסייה, דרכו של אלוהים מתבהרת לנו - תהלים עג: 17.
- IV. מכיוון שרצונו של אלוהים הוא במשיח, מרוכז במשיח, ובשביל המשיח, והמשיח הוא הכל ברצונו של אלוהים, אנו עושים את רצון אלוהים באמצעות הצגת המשיח במפגשים - קולוסים א: 9, 15-18, 12; ג: 4, 11; קורינתים א', 14: 26:
 - א. רצונו של אלוהים עבורנו הוא שנחווה ונהנה מהמשיח הכל כולל ונחיה אותו כחיים שלנו - קולוסים. א: 9, 15-18; ג: 4, 11.
 - ב. המפגשים שלנו נועדו להציג את המשיח, ולכן כשאנחנו באים למפגש, עלינו להביא איתנו את המשיח ממנו נהנינו - קורינתים א', יד: 26
 - ג. חיי הכנסייה הנכונים תלויים במפגשי הכנסייה בהם כל הקדושים מציגים את המשיח עם עושרו הבלתי ניתן לחקר - אפסים ג: 8
 - ד. מטרת המפגש שלנו היא להציג את המשיח, והמפגש המשיחי הוא הצגה של חיי היומיום המשיחיים שלנו - קורינתים א', יד: 26; ר' דברים יב: 7-5, 13-14.

ה. אנו מציגים את המשיח במפגשים על ידי כך שאנו מביאים לאלוהים את המשיח כמציאות הקורבנות, נהנים מהמשיח יחד עם אלוהים - עברים. י: 8-10, 25; יג: 20-21.

ו. עלינו לתפקד במפגשים כדי להציג את המשיח – קולוסים א: 12; קורינתים א', יד: 26

1. בשל השפעת המשיחיות, מאמינים רבים אינם נושאים אחריות במפגשים.

2. התפיסה שאנו עשויים להשתתף במפגש אך איננו אחראים למפגש היא טעות מהותית; זהו תכסיסו של השטן להפוך את איברי גוף המשיח לחסרי תועלת כך שהם לא יתפקדו.

ז. כמשיחיים, אנו איברי המשיח, והשירות החשוב ביותר שלנו הוא להיפגש - יב: 4-11, 14-27; עברים י: 25:

1. מפגשי הכנסייה הן ההזדמנות הטובה ביותר להציג את המשיח - קולוסים. ג: 11

2. הוטלה עלינו, כמשיחיים, משימה להציג את המשיח במפגשים ובכך לעשות את רצון אלוהים - מתי ז: 21; טז: 18; אפסים ג: 8; קולוסים א: 12

3. "ניתן כבוד לאל-האב, / ונרומם את בנו בכך / זו תכליתו של המפגש / משיח לבטא" (מזמורים, מס' 864, בית 8).

V. מכיוון שרצונו הנצחי של האב ורצון ליבו הם לבנות את הכנסייה כגוף המשיח, אנו עושים את

רצונו על ידי תפקוד במפגשים על פי הדרך הכתובה בכתובים להיפגש לבניית הגוף - מתי ז: 21;

יב: 50; אפסים ד: 16; קורינתים א', יד: 26

א. תמיד יש לקשר את מפגשי המאמינים לכלכלת הברית החדשה של אלוהים; עלינו להגיע למפגשים עם חזון של הכלכלה האלוהית, ודיבורנו במפגשים צריך להתמקד בכלכלת אלוהים

– טימותיאוס א', א: 4; אפסים ג: 9; קורינתים א', יד: 26.

ב. השיקום על פי כוונתו של האדון נועד להוציא את מאמיניו מהמערכת כמורה-פשוטי העם ולהחליף מערכת זו בדרך הכתובים להיפגש ולשרת את בניית גוף המשיח – פ. 26; אפסים

ד: 12, 16.

ג. האדון מבקש לשקם את מפגשי הכנסייה בהדדיות עם כל התפקוד לבניית גוף המשיח –

קורינתים א', יד: 4ב, 24א, 26, 31:

1. כשאנחנו באים למפגשי הכנסייה, עלינו להיות עם דבר מה מן האדון לשתפו עם אחרים – פ. 26

2. לפני בואנו למפגש, עלינו להכין את עצמנו למפגש עם משהו מן האדון או של האדון, וזאת דרך חווייתנו אותו או דרך הנאתנו מדברו והתחברותנו איתו בתפילה.

3. עלינו לעמול על המשיח, ארצנו הטובה, בכדי שנוכל לקצור מעט תוצרת מעושרו כדי להביא למפגשי הכנסייה ולהקריבו - קולוסים. א: 12; אפסים ג: 8.

4. לפיכך, המפגש יהיה הצגה של עושרו ותהווה הנאה הדדית של המשיח המשותף לכל המשתתפים לפני אלוהים ועם אלוהים לבניית הקדושים והכנסייה – קורינתים א', יד: 26

5. כל מה שאנחנו עושים במפגש הכנסייה צריך להיות לבניית הקדושים והכנסייה – פ. 3-5, 12.

ד. בתרגול הדרך הכתובה להיפגש ולשרת, אנו מדגישים את ההתנבאות - המתנה המצויינת לבניית הכנסייה – פ. 1, 4ב, 24-25, 31:

1. המשמעות של התנבאות בראשונה אל קורינתים יד היא לדבר בשם האדון, להשמיע את האדון, ואפילו לדבר את האדון, להגיש, לחלק את האדון לתוך אחרים; במובן של החלוקה האלוהית, הביבליה כולה מתגשמת כאשר כולם מתנבאים - פ. 3, 24-25, 31

2. כשאנו מתנבאים, מדברים בעד אלוהים ומדברים את אלוהים עם אלוהים כתוכן, אנו מגישים את אלוהים אל השומעים ומביאים אותם לאלוהים - פ. 25.

3. אלוהים משתוקק שכל אחד מהמאמינים יתנבא, כלומר, ידבר בעדו וישמיע אותו – פ. 1ב, 31; ראה במדבר יא: 29

4. המאפיין של ההתנבאות הוא הגשת המשיח לצורך בנייתה האורגנית של הכנסייה כגוף המשיח; התנבאות היא המתנה המיוחדת לבניית הכנסייה – קורינתים א', יד: 3-5, 12, 24, 26.